

VARGA BÉLA

„Hadijelentés”, avagy egy előrehozott ütközet rövid krónikája

Megszoktuk már, hogy nekünk, erdészeknek általában nem a saját érdekeinkért, nem a nagyobb kenyérért (bár erre talán mi is rászorulnánk), hanem a gondjainkra bízott erdők sorsáért és közérdeküket szolgáló szakmánk normális gyakorlásának lehetőségéért kényszerülünk szinte folyamatos hadakozásra.

Az évek óta húzóódo „háború” mindeddig egyenlőtlően érök küzdelme volt. Pénzben, fegyverzetben vastagabb, harcmodorban célratörőbb, (földi) istenek támogatásait élvező ellenfeleink meg megújuló rohamai ellen leginkább csak annyira tellett erőnköl, hogy egy-egy bástyát feladva újra beáshattuk magunkat – várva a következő támadást.

Általában nem kellett sokáig várni rá.

A vihar előtti csendtől jobban féltünk, mint a fegyverro-pogástól. A mímelte béke idején kotyvasztottak ugyanis min-dig titkos laborjainkban az újabb és újabb harci gázokat – mit sem törődve a hadviselés etikájával.

Az 1991. évi önkormányzati törvény hírhedt passzusa, majd a vadászati törvény önálló képviselői indítványának történt be-terjesztési kísérlete után a most búcsúztatott esztendő is meghoz-ta a maga meglepetését.

Az FM az erdészet valamennyi szervének megkerülésével elkészítette és kiadta „társadalmi vitára”, majd tárcaközi egyez-

tetésre a 30/1970. MÉM sz. rendelet egységes keretbe foglalt, részben bevallottan, részben leplezetten módosított szövegét.

A módosítás tartalma és a tervezethez írott kísérőlevél nem-csak a szerkesztők immár leplezetlen célját tanúsította, de fel-idézte a vadászok „erős emberének” kinyilatkoztatását is, misze-rint:

„Tíz-húsz évbe is beletelik, amíg a nyugvópontra eljutunk. A vadászatot, s a vadgazdálkodást nem lehet kitenni egy ilyen nagy változás következményeinek. Később aztán az unokáink majd eldöntik, hogy mi történjék.” (Esti Hírlap, 1991. április 27.)

(Tehát az unokáik. A gyerekeiket még megkímélik a megszo-kott, kétes eredetű privilégiumról való lemondás megrázkódtatá-sától.)

A rendelet kiadása ellen minden további tiltakozás reményte-len vállalkozásnak tűnt. Mindkét vadászlap kész ténynek vette, s következő lapszámuk nagy szenzációjaként harangozta be. (A Nimród egyenesen múlt időben!)

Egyesületünk kezdeményezésére az erdővel kapcsolatban álló országos hatáskörű szervezetek első számú vezetői együttes lé-pésre szánták rá magukat.

Néhány nap múlva már a miniszter úr asztalán volt a követ-kező levél:

dr. Gergely Elemér úrnak,
a Magyar Köztársaság földművelésügyi miniszterének
Budapest, Kossuth Lajos tér 11.

Tisztelt Miniszter Úr!

A keretileg 1961. évi VII. tv. végrehajtási utasításaként hatályban lévő miniszteri rendeletek – mint annyi más hatályos jogszabályunk – távolról sem nevezhetők tökéletesnek. Különösen az erdők fenntartásával kapcsolatos rendeletek nem bízonyultak az alapvető szakmai feladatok ellátásához megfelelő alapnak.

Az Erdőfenntartási Alap rendkívül súlyos működési zavarai mellett a legnagyobb gondot az erdő és vadgazdálkodás összehangolatlansága, már-már antagonizmusnak tűnő viszonya jelenti.

A környezetvédelmi, gazdasági és politikai téren egyaránt tarthatatlan helyzet előidézője az erdőgazdálkodás szerves részét – alrendszerét – képező vadgazdálkodás politikai síkon támogatott személyi érdekből történt elkülönítése, majd szembeállításá volt.

Megoldást csakis egy korszerű, a természetvédelmi törvényre alapozott, az erdei vadgazdálkodást is magába foglaló Erdőtörvény és a vele összhangban lévő Vadászati törvény hozhat.

A törvényhozás zsúfolt programjának ismeretében az erdészet a hatályos jogszabályok keretein belül igyekezett keresni az erdőgazdasági és a terület vadászok között fennálló konfliktus feloldását mind a krónikus, mind a rendszerváltás hozta problémák esetében.

Mindeddig a legcélravezetőbbnek látszott ez az út, mivel a hatályos jogszabályok (nem kis részben az előző hatalom képmutatásának és korlátlannak tűnő erejébe vetett hitének köszönhetően) sokkal jobbakként, mint amilyenek az általuk biztosított mozgásteret kényszerű kihasználatlansága miatt eltorzult gyakorlat tükrében tűnnek.

A kezdeti lépések eredménye több, mint ígértes volt. Az erdőgazdaságok egy része új rendszerünkhöz illő felelősséggel lépett fel a gondjaira bízott állami tulajdon (az erdő és a vadászati jog) védelme és a tulajdonos javára történő legjobb hasznosítása érdekében.

A jogszerű fellépés felszínre hozta az addig oly „zökkenőmentesen” működő rendszer ellentmondásait, s elviselhetetlen következményeit. Kiderült, hogy:

- az addig 10-20 ezer forintért bérelt állami tulajdon valós piaci ára súlyos milliókkal mérhető;
- a jelenlegi struktúra haszonélvezői szerint „irreális, a zsarolás fogalmát kimerítő” (a valóságban a reális érték tört részét kitevő) bérleti díj fölött még az esetleg ugyancsak milliós nagyságrendű vadkár és a vadkárelhárítási költségek jelentős hányadát is képes fedezni az állam cme tulajdonának hozama;
- e várhatóan terhek mellett a kilőhető vad számottevő részét még mindig térítés nélkül vehetik birtokba a szerencsés „területes” vadászok; és, hogy
- a fentiek miatt „elhetetlenül” vadásztársaságokból nem kifelé, hanem a százezres belépő díj ellenére is befelé áramlás lenne, ha szélesebbre nyitnánk a kaput. (Ez év végén pl. a Mátrában sorra kerülő árverésre több, mint egy tucat vadásztársaság jelentkezett a kiírás szigorú feltételei és a várhatóan sok milliós bérleti díj ellenére is.)

Érthető és egészen természetes tehát, hogy a megszokás, a szenvedély és a nem kis anyagi érdek ilyen mértékű veszélyeztetése heves ellenállásra, védekezésre, majd ellentámadásra késztette az érdekelteket. (Remélhetőleg a miniszter úr ismeri legalább a közvetlenül vagy közvetve hozzá címzett, az „átmentést” célzó nyílt vagy burkolt akciókat, a kormánybiztosok kinevezésére, a bérleti díjak leszorítására, a „renitens, zsaroló” erdőgazdaságok bérbeadó jogának megvonására irányuló erőfeszítéseket, stb.)

Az viszont teljesességgel érthető, hogy a miniszter úrnak az 1992. április 13-án kelt a Nimród vadászújságban nyilvánosságra is hozott – leveleiben kinyilvánított nagyon határozott, egyértelmű, korrekelt állásfoglalása ellenére az aláírására váró rendelet előkészítései nem a tárca gondjaira bízott állami tulajdon leghatékonyabb hasznosítására, hanem ellenkezőleg, a „vadászati zökkenőmentes átállásnak” biztosítása ürügyén a vadászok egy csoportjának kiváltságait fenyegető veszélyek elhárítására törekedtek.

Nagyon reméljük, hogy mindezt hiányos, egyoldalú tájékozottságból, s nem közvetlen vagy áttételezett személyes érdekből tették. Annak ellenére is reméljük, hogy:

- az előkészítés során teljesen kihagyták a vadászterületeken alaptevékenységet folytató, nagyon is érintett erdőgazdálkodókat, figyelmen kívül hagyták a másik érintett fél, a mezőgazdák érdekképviselőinek véleményét, és hogy
- az így előkészített rendelet – a módosított szövegrészeknek köszönhetően – tökéletesen egybevág a terület vadászok (más úton eddig eredménytelennek bizonyult), mások kárára gyakorolt exkluzív jogaik megmentésére irányuló törekvéseivel.

A védelmet, sőt visszarendeződző szöveg módosítások közül az alábbiak a legenyhébbek:

- a 3. § (3) utolsó mondata szerint „a miniszter az üzemi kezelést megszüntetheti.” Vajon miért kell a miniszternek ezt a jogát kiemelni? Miért nem azt rögzíti a rendelet, hogy „a miniszter üzemi kezelésbe vonhatja a vadászati jog gyakorlását”? Az üzemi területen ugyanis a vadgazdálkodás főbb paraméterei jellemzően kedvezőbbek, mint a bérbeadott területen, természetesen a tulajdonos, az állam oldaláról nézve. Pénzügyi vonatkozásban még szembetűnőbb a különbség:

1989	1990	1991
árbevétel ezer Ft-ban		
1 665	2 222	2 343
1 385	1 538	2 212

Vadásztársaságok által bérlet területen (az összes vadászterület 82%-án)

Állami (üzemi) kezelésben hasznosított területen (az összes vadászterület 18%-án)

Egyértelműen a saját (üzemi), együttes (erdő-, mező-, vadgazdálkodási) kezelés fölényét mutatja, természetesen a részletes pénzügyi elemzés is.

Hogy mekkora kihagyása a költségvetésnek az állami vagyonnak – a vadászati jognak – a kialakult formában történő haszonbérbe-adással való elköltöztetésének néhány konkrét példa érzékelteti a legértékesebb:

1. 1990-ben a Mátrai Erdőgazdaság felmondta az egyik legértékesebb vadászterületét bérlo vadászársasággal fennálló szokványos haszonbérleti szerződését, mivel az még az évi 10 000 Ft haszonbérleti díjat sem „tudta” kifizetni. A közjegyző előtt lezajlott – e téren legújabbkori történelmünkben első és egyetlen – nyilvános árverésen a régi bérlo (!) 1 880 000 Ft-ért szerezte meg és birtokolja azóta is a vadászati jogot. Ráadásul az egyedülállóan magas bérleti díj mellett fizeti a kár és a kárcélhárítás szerződés alapján ráháruló részét is.

2. Hasonló lehet a helyzet apróvadász területeken is – az Erdészeti Lapok 1992. májusi számából alább idézett példa szerint: „Egy közel 30 000 ha-os, apróvadással vegyes 60 tagot számláló alföldi vadászársaság évi költsége 2,5–3 millió Ft. Az árbevétel is ennyire hozzák ki előnyüláll meg őzok kiölésével. Közeli szomszédjukban egy 30 000 ha-os 40%-ban erdő, 60%-ban közbezárt mezőgazdasági területből álló, főként apróvadász, alföldi vadászterület államerdészeti kezelésben 1990-ben 15,3 millió Ft árbevételből – melynek 90%-a valuta – 5,7 millió eredményt ért el. 1991-ben 25 millió az árbevétel, 93%-ban valutában 10 millió eredményt.”

(Horváth László, 1992.)

3. Megtalálták a vadászársaságok is a birtokukba került kincseskamra kulcsát. Az egyik dunántúli vadászársaság például (éppen az, amelyik a leghevesebben tiltakozott az addig ha-onként 1 (azaz egy) forintnyi bérleti díj „elviselhetetlen mértékű” felemelése ellen) a 612 000 Ft-ért bérlet nettó 3 600 ha vadászterület 1/9-ed részén, 400 ha-on adta tovább a vad elejtésének jogát évi 35 ezer DM-ért úgy, hogy ezen felül még a vad etetésének és a vadászati berendezéseknek a költségeit is magára vállalta az „albérlő”, 5 évre szóló szerződésben.

A 3. § (3) még hogy némi reményt arra, hogy a miniszter a gondjaira bízott állami vagyon haszonbérbe adás útján történő hasznosítására azt a szert jelöli ki, amely:

- a legmagasabb hozamot, bevételt képes – a vagyon veszélyeztetése nélkül – a tulajdonos számára biztosítani;
- a rábízott tulajdonnal való gazdálkodásban a legnagyobb tapasztalattal, jól képzett szakemberekkel, és megfelelő szervezettel rendelkezik.

A remény nem tart sokáig. Két sorral lentebb felsorolják, hogy a bérbeadó „szerv” nem más, mint a Megyei Földművelésügyi Hivatal, melyet a terület vadászok jó idő óta egyetlen menetsvárnak tekintenek. Vagyis az a hivatal:

- amelyik jogrendszerünk alapelveivel összeegyeztethetetlen módon ezzel továbbra is gyakorolná – immár kizárólagos joggal, kiküszöbölve a káros haszonbérlet – egyidőben, egy helyen a gazdálkodói és hatósági funkciókat mint hatóság ellenőrzésé saját magát és saját bérloit;

- amelyik megyénként egyetlen, általában egyoldalúan képzett – de minden esetben egyoldalúan érdekelt – ügyintézővel látta el ezt a kettős feladatot. Akkor, amikor mind a gazdálkodás, mind az erdőben végzett vadgazdálkodást is magában foglaló komplex feladatok hatósági ellenőrzésére minden tekintetben felkészült szakemberekből álló, jól kiépített szervezetek működnek. (Az állami erdők kezelő szervek és az erdőfelügyelőségek);

- amelynek ügyintézői az általuk hatóságilag ellenőrzött vadászársaságokkal – olykor tagként – szoros érdekeltségi kapcsolatban állnak;

- amelyek – sajnálatos módon a II. fokú hatóság közreműködésével – eddig eredményesen küzdöttek a haszonbérleti díjak reális, kereslethez igazodó felemelése ellen, és

- amely konkrét esetekben – semmi hajlandóságot nem mutat arra, hogy bérbeadói jogával élve a közvagyon védelmére keljen az abban kárt okozó bérlojével szemben.

A 3. § (5)–(7) előírt pályázati rendszer teljesen érthetetlen módon kizárja a piac működésének előnyeit. (Közzismert, hogy a háború előtt hazánkban is árverésen kelt el a vadászati jog, és ma is van már bizonyító értékű példa rá.)

Semmivel sem lenne magyarázható, hogy ott, ahol az elemi megélhetési gondok közepette a legalapvetőbb létszükségleti cikkek is szabad piaci áron lennek vevőre, az elemi szükségletnek aligha nevezhető passziót államilag meghatározott áron kapja a vadászok egy kiválasztott csoportja.

A haszonbérli ellenőrzését a hivatal közreműködéséhez kötő 4. § (1) bekezdés is burkolatlan bár, de a gyakorlatban nagyon is hatékonyan hátráltatja el a haszonbérli vadásztársaság feje fölül a bizonyos eddig szokatlan, de egyre kellemetlenebb ellenőrzés veszélyét. Bár ennek a védelemnek a bérbeadó, „szerencsés” kiválasztása után aligha van jelentősége.

Mert hogyan is ellenőrizhető a HIVATAL (a HIVATAL vezetője által kijelölt, a HIVATAL köztisztviselőiből álló bizottság döntése alapján kiválasztott haszonbérliönök a vadászati jogot bérbe adó HIVATAL) a haszonbérli vadgazdálkodását, a HIVATAL azaz saját maga bevonása nélkül? Főleg abban az esetben, ha eme bonyolult ügylet egyetlen fix szereplője egyben az általa ellenőrizendő vadásztársaság tagja is.

A rendelet tervezet 4. § (2) bekezdése „vadásztársaság esetében érdekképviselői szervének véleményére is tekintettel” a Ptk. 457. § (2) bekezdésével ütközik, ugyanis a haszonbérbe adónak az azonnali felmondás iránti jogát teljességgel lehetetlenné teszi, indokolatlanul korlátozza. Jogszerűbb, s a tulajdonos számára kedvezőbb volt a korábbi rendelet szövege, amely az érdekképviselői szerv véleményének meghallgatását írta csupán elő. (E „parányi” változtatásra a tervezet előkészítői – félrevezetve a véleményezésre felkérteket – „elfelejtették” felhívni a figyelmet a tervezetben!)

A 2. § (6) szerint viszont egy kifejezetten szakmai kérdésben elég megszereznie a döntéshez az egyéb szakmai kérdésekben hatóságként eljáró erdőfelügyelőség véleményét.

A fentiek alapján tisztelettel kérjük miniszter urat, hogy – legalábbis a tervezet formában – ne írja alá ezt a tervezetet.

Aláírásával ugyanis:

– megakadályozná, sőt visszafelé fordítaná a vadgazdálkodás és vadászat területén öröklött feudális jellegű viszonyok, a súlyos természetvédelmi és gazdasági károk és veszélyek 40 év után végre megindult felszámolásának folyamatát, valamint – a kívánattal ellentétes irányba vezető kényszerpályára helyezné a megnyugtató, új társadalmunkhoz illő, régóta várt alapvető törvények (természetvédelmi, föld, erdő, vadászati tv.) előkészítőit.

Tudomásunk van arról is, hogy a tervezett rendelettel azonos céllal és módon készült el a Földművelésügyi Alapokról szóló törvénytervezetnek az Országos Erdészeti- és a Vadgazdálkodási Alapról szóló fejezete is.

Előkészítés ideje alatti teljes mellőzés után véleménynyilvánításra kapott egyetlen nap alatt is átlátva a veszélyhelyzetet, mindkét érintett szakma (a mező- és erdőgazdaság) képviselői szerve határozottan elutasította a tervezet fentiekkel kapcsolatos részét. Ennek ellenére változatlan formában került a törvényhozó testület elé.

Így az Országos Erdészeti Egyesület arra kényszerült, hogy felhívja a képviselők figelmét a tervezetben rejlő veszélyekre. Nagyon reméljük, hogy az egész helyzetet alaposan ismerő képviselőcsoportok módosító indítványaival még jóvá lehet tenni az előkészítés során elkövetett mulasztásokat és tévedéseket.

Hisszük, hogy miniszter úr a szokott felelősséggel és tárgyilagossággal, nyitottan fogadja az az módosított jogi keretek között összehangoltabb, közös munkával, gyorsabban haladhatunk majd – remélhetőleg nem visszafelé.

Budapest, 1992. december

Dr. Mátyás Csabá

/:Dr. Mátyás Csabá:/
MTA Erdészeti Bizottság
elnöke

Dr. Király László

/:Dr. Király László:/
MDF Erdő- és Vadgazd. Kollégium
ügyvivője

Horváth Gábor

/Horváth Gábor/
MOSZ ml. főtitkár

Schmotzer András

/Schmotzer András/
Országos Erdészeti Egyesület
elnöke

ERDÉSZETI DOLGOZÓK
SZAKSZERVEZETE
a MEDOSZ Szövetség tagja

Herczeg Miklós

/Herczeg Miklós:/
az EDSZ titkára

Haraszthy László

/:Haraszthy László:/
Világ Természetvédelmi Alap
magyarországi képviselője

Dr. Bondor Antal

/:Dr. Bondor Antal:/
Erdészeti Tudományos Intézet
főigazgatója

Czebei Sándor

/Czebei Sándor/
Fagazdasági Országos Szakmai Szövetség
elnöke

Az Akadémiai Bizottság teljes ülésén az alábbi, egyhangúlag hozott határozattal támasztotta alá az elnök aláírását:

„Az erdőknek a bioszférában betöltött szerepe megköveteli, hogy az erdőben csak olyan gazdasági tevékenységet folytasson az ember, amely nem veszélyeztetí el rendkívüli bonyolult, de a természet rendje szerint önfenntartásra és önszabályozásra képes rendszer stabilitását.

Ez csak abban az esetben lehetséges, ha az erdő valamennyi elemével és valamennyi gazdasági erőforrásával az erdő fenntartásában és az erdő lehetséges hozamának folyamatosságában (a tartamosságban) meghatározó módon érdekelt egyetlen, sokoldalúan felkészült szakemberekkel rendelkező szervezet vagy tulajdonos gazdálkodik.

A nagyragadozók kiirtásával bekövetkezett egyensúlyzavar miatt különös veszélyt jelent az erdőre – sőt egész természeti környezetünkre – a vadállomány szabályozásának és az egész vadgazdálkodásnak kiemelése az erdőgazdálkodás bonyolult, komplex rendszeréből és teljesen elkülönült érdekszférába helyezése. A növényevő nagyvad ugyanis – legfőbb természetes „ellenségeink” híján – az egyetlen eleme az erdőnek, amely az őshonos vadat is magába foglaló erdő egészének érdekeit figyelmen kívül hagyó „szabályozás” esetén rövid távon képes élőhelyét – az erdőt – s ezen keresztül saját magát is végveszélybe sodorni.”

Időközben hasonló módon az erdészeti teljes mellőzésével készült el a Földművelési Alapokról szóló törvénytervezetben a Vadgazdálkodási Alapról szóló fejezet is, amely néhány pontjával törvényi háttérrel adott volna a formailag tőle független rendelkeznek.

Választási lehetőségünk beszükkült: teljes kapituláció vagy ellenátadás. Az év végi torlódás, a törvényhozásban is az Alapok sürgősségi kényszere a megszokott visszahúzódsra, a kisebbik rossz kiválasztására, a mindig vesztes alkalmazkodásra ezúttal nem adott lehetőséget.

Másodszor adtuk vészjelzést a parlamenti képviselőknek az alábbi levéllel:

Tisztelt Képviselő Úr/Asszony!

Az Országos Erdészeti Egyesület 126 éves története során mindig az erdőgazdálkodás hosszú távú közérdeket szolgáló szakmai érdekképviseletét látta el. Ezért most is a szakterületért érzett aggodalomból fordulunk az Országgyűléshez és kérjük annak segítségét.

Mint ismeretes az elmúlt rendszer vezetése, saját egyéni érdekeitől vezette a vadászat területén máig is tartó áldatlan állapotokat teremtet. Milliárdos nagyságrendű nemzetgazdasági károkat okozott azzal, hogy nem vette figyelembe azt, hogy a vadgazdálkodás nem önálló gazdálkodási ágazat, hanem a területen folyó mező- illetve erdőgazdálkodás szerves része és csak azzal teljes összhangban szabad gyakorolni.

A vadászati érdekszféra megváltozása a módját annak, hogy a korábbi vadászati struktúrát, a túlszaporodott nagyvadállományt, saját passzivitására, haszontermelésére áttentse, fenntartsa.

Ennek a törekvésnek, melyre felhívjuk a T. Ház figyelmét, igen veszélyes megnyilvánulása a földművelési alapokról szóló törvénytervezet vadgazdálkodási alapról szóló részének betérjesztése.

A tervezet elfogadása esetén törvényesítendő a vadászat korábbi időszakban történt túldimenzionálását. Egyben kényeztatópályára terelne a készülő erdő- illetve vadászati törvénytervezet idevonatkozó részeit.

Késztésekor nem vettük figyelembe az ezzel kapcsolatos területek (mező- és erdőgazdálkodás) ellenvéleményét. Ennek célja az volt, hogy a gazdálkodók semmilyen közvetlen hatással ne lehessenek a területükön folyó vadásztársasági vadgazdálkodásra. Magával a pénzügyi alappal semmiféle logikai összefüggésben nem lévő állami vadászati jog hasznosítási kérdésének becsapódása (a tervezet 28. §-a) és a jelenleg hatályos erdőtörvény 32. §-ának megváltoztatása, olyan helyzetet teremtené, hogy az erdőgazdálkodást ezek után felelősséggel nem lehetne az országban vállalni.

Mindezek miatt kérjük a T. Ház tagjait, hogy ne álljanak a benyújtott törvénytervezet ezen része mellé és vizsgálják meg, hogy az indítvány mögött milyen személyes csoportérdekek húzódnak.

A képviselők sora reagált azonnal, felajánlva minden támogatást úgyünk szolgálatára és további információt, municiót kérve. Természetesen megkapták.

A hívó szóra napok alatt összeállt a csapat, amelyben minden frakció képviselte magát. Az egész munka során mindenki példát mutatott a konstruktív együttműködés lehetőségére – gondolom, minden választópolgár örömeire.

A két alapvető módosító javaslatunk egyikét az ellenzék vitte be erős kormánypárti támogatással, a másikat öt MDF-es képviselő terjesztette be az ellenzék javának nagy örömeire.

A bizottsági üléseken kiűnt, hogy mennyire behatárolt ebben a kérdésben a kormányzat képviselőinek mozgásterét. (A szereplők személyiségének kontúrja is jól kirajzolódott.)

Ennek ellenére az egységes Országos Erdészeti Alap létrehozására vonatkozó indítványunk változatlanul, a vadászati jog hasznosítási módját érintő javaslatunk pedig az eredeti álláspontunk szelídült formájában került a Tisztelet Ház elé.

Az általános vita során már nyilvánvalóvá vált, hogy nem lesz sima a részletes vita, amely a napirend többszöri módosítása után szorult az év végi nagy hajrá legvégére, december 31-nek majdnem hajnalára.

A drámai hangulatú vita részletei lapzártakor még ismeretlenek.

Csak annyit tudunk, hogy az erdészek egy seregétől hosszú évtizedek óta nem hangzott el annyi szó a Parlamentben mint most, azon a hajszálon, izzó éjszakán, és hogy éles fény vetődött az eddig nagy műgonddal – és sikerrel – sőtében tartott területekre!

Az is biztos, hogy a szakmailag legfontosabb kérdésben: a vadgazdálkodást az erdőgazdálkodás szerves részének tekintő felfogásban, senki által nem remélt tudatformálás, frontátörés következett be:

Csupán két szavazaton múlt, hogy a Parlament a kormány és az illetékes bizottságok (a Környezetvédelmi Bizottság kivételével!) elutasító álláspontja ellenére elfogadja a – jellemzően az ellenzék által támogatott – javaslatot.

Bár a napi sajtó kurtá tényközlése és a vadászlapok várható mámore mást mutat majd, egyesületünk minden tagjának tudni kell, hogy ez az ütközet – taktikai elemait a maguk helyén értékelve – többet hozott, mint amennyit rövid távon célul tűzhattunk magunk elé.

Az erdészeti pozícióinak megtartása, sőt megerősítése mellett olyan segítő társakra és politikai tapasztalatokra tettünk szert, amelyek nélkül reménytelenül sodródnánk az előttünk álló esztendő még viharosabbnak tűnő tengerén, ahol ha tetszik, ha nem, valamennyiünknek hajózni kell.

Nélkülözhetetlen irányító lesz ezen az úton a parlamenti csata minden mozzanata, minden szava és minden tanúsága – melyeket következő lapszámunkban remélhetőleg csorbátalanul közkinccsá tehetünk.